

Torni vostè demà (amb número)

written by Ferran Planell | 14 de maig de 2026

Aquest matí, la televisió regalava una coreografia coneguda: files llargues d'immigrants, papers a la mà i mirades que calculen hores. Diuen que som al segle XXI, però hi ha finestretes que encara viuen al XIX i tràmits que es defensen amb l'orgull d'un "torni vostè demà" que ni tan sols Larra hauria imaginat amb tanta literalitat quan el va retratar al Madrid de 1833.

Davant d'aquestes imatges tercermundistes, un no pot evitar una sospita incòmoda, gairebé sarcàstica. I si aquesta posada en escena és per fer-los sentir "com a casa"? Seria una ironia de tan mal gust, que no és pas possible. És quelcom més senzill i gens rebuscat. És fruit del col·lapse i la ineptitud d'una forma de pensar ancorada en èpoques pretèrites i enterbolida per una inèrcia de grandesa que fa temps que ja no explica res.

Però darrere de cada número que no avança hi ha vides que no poden esperar. Persones que tenen una feina a punt i no la poden començar, contractes que es perden per una cita que no arriba, lloguers que corren mentre el permís no s'imprimeix, i una incertesa que s'allarga amb cada "torni vostè demà" que ningú no pronuncia, però que tothom entén. L'administració, aquí, no és només lenta: és cara. Cara en temps, en oportunitats i en dignitat. I el més inquietant és que aquesta factura no surt a cap pressupost, però la paguen, puntualment, els de sempre.

I els de sempre són tant el d'aquí de tota la vida, com l'altre de més enllà. Som tu i jo. No val a girar el cap i dir que, total, aquests immigrants no es poden queixar per fer una mica de cua, si tot plegat és pel seu bé i al final tindran papers. Si us plau, no siguem nosaltres qui acabem perdent-los —els papers—, que ni la immigració és la font de tots els mals

terrenals, ni “la islamofòbia és un deure” com va dient certa senyora diputada.

De la burocràcia, únicament en podem aprendre una cosa bona i és que no discrimina. La patim tots. Inexorablement, sempre acaba tractant tothom amb la mateixa lentitud implacable. Recordem-ho el pròxim dia que hàgim de fer un tràmit. Potser no ens cansarem fent una filera ordenada, però acabarem més esgotats intentant aconseguir cita prèvia.

Mentrestant, em permetreu continuar somniant com millor podríem estar en un país modern, avançat, eficient, engrescador, en un país com el teu i el meu, en aquell que de tan petit, “des de dalt d’un campanar, sempre es pot veure el campanar veí”.